

Po naših krajih

Ribniški rešetarji pred odhodom v svet. Rešetarji iz ribniške doline niso znani samo po Sloveniji, temveč tudi po drugih pokrajinah naše domovine in v mnogih naših obmejnih državah. To je prastara ribniška domača obrt, ki daje nekaj kruha, čeprav trdo zasluženega, tistim, ki jih domača gruda ne more preživljati. Pozimi se roba pripravlja, na spomlad proti poletju pa odidejo moški po svetu, da jih komaj ostane doma nekaj za stražo. Sliki nam predstavljata rešetarje iz ribniške doline pri njihovem delu. Na prvi sliki rešetar cepi in pripravlja obode, na drugi sliki od leve na desno: prvi veže obode, drugi cepi vitre, ženska vitre otere z zobmi, nadalje vitre čistijo, potem jih šivajo v obod. — Srečno pol v svet!

Jakob Levstik iz loškopotoške fare je 26. aprila obhajal svoj 91. rojstni dan. Mož-poštenjak od pete do glave, vzor katoličana in naročnik Domoljuba, odkar izhaja.

Pomožno-gospodinjski nadaljevalni tečaj v Št. Ilju pri Velenju pod vodstvom gđc. učiteljic Josipine Čretnikove in Antonije Pungartnikove. Končal se je 17. februarja 1929. Zgoraj udeleženke tečaja, na levi razstava koncem tečaja. — Poleg ročnih del so dobile udeleženke tudi še pouk v računstvu, spisu in zdravstvu.

so jo nosili v svojih dušah, je zbežal v kak kot, si zaprl z rokami ušesa, da ne bi slišal in razumel njihovih podlih besed.

Prenaporno delo in grdo ravnanje nista ostala brez posledic. Ker tudi ni dobival zadostne hrane, je začel vidoma hirati in na levi nogi se je začela kazati sumijiva oteklina. Nuncio ni mogel več hoditi, a neusmiljeni gospodar si je izmislil novo muko. Postavil ga je k kovaškemu mehu in ko je deček radi slabosti padel večkrat v omedlevico, ga je z neko verigo za ves dan privezal k mehu. A kljub vsemu temu nihče ni slišal Nuncia pritoževati se, nikdar svojim trinogom ni z besedo očital njegovega ravnanja, ohranil si je vedno potrpežljivost in veselo srce.

Ko kljub vsej svoji trdni volji in naporom ni mogel več delati, ga je spravil ujec v bližnje mesto v bolnico. Pa bilo je že prepozno. Ozdraviti ga ni bilo več mogoče, samo malo so mu zboljšali njegovo stanje. Ko se je toliko popravil, da je zopet za silo hodil, so ga poslali ujcu nazaj. Ta, ki je upal v svoji sebičnosti, da se bo delanezmožnega nečaka iznebil, je kar pobesnel in mučenje se je pričelo znova. A kakor je bil ujec vztrajen v svoji brezsrčnosti tako je bil Nuncio stanoviten v svoji potrpežljivosti in krotkosti. V njegovi mladi duši je dozorel sklep, da hoče sredi tega pekla, v katerem je dan za dnevom moral živeti, postati svetnik.

Po šestih letih pa je prišla za mladega mučenca rešitev. Nuncio je imel v Neaplju strica, ki je bil v vojaški službi. Temu je le prišlo na ušesa, koliko trpi njegov nečak in napravil je potrebne korake, da ga reši njegovega trpljenja. Ujec je bil samo vesel, da se bo rešil delavca, ki zna samo jesti, kakor se je izrazil. Stric je vzel Nuncia k sebi in ga je predstavil svojemu predstojniku polkovniku Wochingerju. Ko je ta zagledal shujšanega mladeniča, ki je mogel hoditi samo z bergljami in ko je slišal, kako je nedolžno živel in koliko je moral pretrpeti je bil ves zavzet za njega in je obljubil, da hoče skrbeti zanj kakor oče.

Najprej je prišel Nuncio po posredovanju svojega zaščitnika v bolnico za neozdravljive. Kmalu je tam postal ljubljenec vseh. Iz obraza mu je sijala nedolžnost in kljub vsem bolečinam je bil vedno miren in veselega srca. Vlekel se je celo k posteljarnim drugim bolnikov, ki so bili nemirni in potrpežljivi, da jih je tolažil in miril. Znal jih je tudi čisto neprisiljeno opominjati k lepemu, krščanskemu življenju. Najbolj pa je vplival njegov lasten vzgled. Posebno se je odlikoval po nežni in goreči ljubezni do Kristusa v presv. R. T. in do preblazene device Marije. Kakor vse duše, ki so z Bogom v ljubezni in zvezi, je ljubil molitev; strežniki so ga našli velikokrat, kako je klečal pozno v noči pri postelji zatopljen v globoko molitev.

Polkovnik Wochinger je nazadnje sklenil vzeti Nuncia v svojo lastno hišo, da bi se lažje skrbel zanj in da bi, kakor je rekel, videl, kako živijo svetniki. V bolnici je ta vest povzročila hudo žalost. Saj je bil Nuncio kakor soln-

ce, ki je v vsa srca sijalo toliko tolažbe in veselja.

V hiši njegovega zaščitnika Nuncio ni manjkalo ničesar. Zdelo se je celo, da bo še ozdravel. V teh dnevih je napravil sklep, da hoče stopiti v samostan. A poboljšanje je bilo samo navidezno. Čez nekaj časa je bolezen — kostna jetika — izbruhnila še s hujšo silo. Nuncio se je vdal popolnoma v voljo božjo. Hude bolečine je trpel z angelsko potrpežljivostjo. 5. majnika leta 1836 ga je 19letnega poklical Bog po življenju polnem bridkosti v večno veselje. Z nasmehom na ustnicah se je poslavljaj od sveta. Poln ljubezni je pogledal na podobo Matere božje, rekel je: »Glejte vendar, kako je lepa«, in čez nekaj trenutkov ga ni bilo več med živimi.

Cerkev mu je leta 1891 priznala naslov častitljivi. Pri tej priliki je povdarril papež Leon XIII., da je gotovo pustil Bog živeti tega angelskega mladeniča v novejših časih za to, ker je hotel z njim dati vzgled današnji mladini.

In res! Veliko naše mladine mora v svet, mera za kruhom na kraje, kjer je v nevarnosti njena poštenost in celo njena vera. Naj bi ji bil v vzgled Nuncio Sulpricio, ki si z rokami maši ušesa, da ne pride nesrečni strup propalosti v njegovo mlado dušo. Veliko naših mladih ljudi, ki živijo v bolj slabih razmerah, se radi tega vdaja najnižjim grehom, češ, da imamo tudi mi vsaj nekaj od življenja. Kako je ravnal pa mladi Nuncio veliko bolj pametno! Če že tukaj ni imel nebes, vsaj onih po smrti ni hotel izgubiti. Res, če ti že v časnih rečeh ne gre preveč dobro, vsaj svoje duše ne pogublaj!

Sredi najhujšega trpljenja je bil Nuncio miren in veselega srca, ker je imel čisto vest in nedolžno dušo. Pa je tudi za nas vse velik pripomoček, da smo mirni v bridkosti življenja. Z Bogom v miru biti; Boga v svoji duši nositi, potem so pa vsi križi življenja lahki, da jih lahko človek prenese.

Belgijska mladina v Rimu. Za Velikonoč je bilo v Rimu 5000 mladih Fran-

cozov iz vseh stanov. Kmalu za njimi je prišlo v Rim več sto belgijske mladine. Vse obnašanje, v cerkvah, na ulicah, po prenočiščih je kazalo globoko vero in dobro vzgojo, da so res pravilni katoličani po mišljenju in življenju. Mladeniči so se z velikim navdušenjem poklonili Sv. očetu in so mu izrekli obljubo, da hočejo biti v svoji domovini prvi bojevniki za vero in življenje po veri. Bog daj tudi še nam veliko take mladine!

Tudi nemška mladina pri sv. Očetu. Kmalu za Belgijci so bili sprejeti od papeža zastopniki nemških dijakov, ki so v imenu 48.000 svojih tovarišev, ki so jih zastopali, izrazili sv. Očetu svojo sinovsko vdanost.

Pomenljiva stoletnica na Angleškem. Na Angleškem obhajajo letos stoletnico, odkar so tam dobili katoličani versko svobodo. Skoro 30 let je bila Angleška ona dežela, kjer so bili katoličani brez vseh pravic. Niso smeli izvrševati obrti, kakor bi hoteli, niso smeli imeti svojih posestev, niso mogli dobiti nobene državne službe. Velikemu voditelju irskih katoličanov O'Connellu se je posrečilo, da je polagoma priboril katoličanom svobodo in leta 1829 je bila izdana postava, ki je odpravila najhujše krivice, ki so godile katoličanom. Od tega časa se razvija katoliška Cerkev na Angleškem zelo ugodno. Leta 1829 je bilo tam 600.000 katoličanov, danes čez 100 let jih je že 6 milijonov.

Japonsko. Na Japonskem je okoli 100.000 katoličanov, h katerim pa štejejo najboljše družine. Posebno blagodejno deluje na Japonskem vseučilišče, ki ga vodijo redovniki iz Družbe Jezusove. Med drugimi je dal na to vse učilišče svojega sina tudi državni nadzornik vseučilišča, ker se je prepričal, da je to vseučilišče eno najboljših. Dolgo časa država ni hotela priznati temu vseučilišču pravice javnosti. Nazadnje je dala za to več milijonov dinarjev. Vseučilišče je imelo od zahtevane svote samo tretjino, drugo so prispevali sv. Oče in japonski katoličani. Odkar je vseučilišče dobilo pravico javnosti, se število slušateljev stalno povišuje.

NOVICE

Desetletnica osvoboditve Mežiške doline. K proslavi desetletnice osvoboditve Mežiške doline, ki se vrši v nedeljo, dne 9. junija, se zbere vsa Mežiška dolina v Guštanju. Ne, naše veselje bi ne bilo popolno, ako se ne bi zbrali tudi vsi naši prijatelji širom Slovenije, vsi oni, ki so nam stali v boju za Koroško ob strani. Brez njih bi bilo naše veselje le polovično! Staro prijateljstvo naj se po desetih letih obnovi. — Ob tej priliki opozarjamo na desetletnico osvoboditve Koroške, ki se je lansko leto vršila na gradu grofa Thurna v Pliberku na Koroškem, torej tik naše meje. Naša proslava za to velikopotezno akcijo Koroške ne sme zaostati. V kolikor ne bo tako pompozna, bo tembolj prisrčna. Dokaže naj to številen obisk.

Duhovniške spremembe in vesti. — Matko Krevh, dosedaj kaplan pri Sv. Petru pri Mariboru, pride v Ponikvo ob južni žel.; Franc Časl iz Ponikve v Šoštanj; Anton Boštela, dosedaj provizor pri Mariji Snežni, v Trbovlje; Ant. Radanovič iz Trbovelj k Sv. Magdalen v Maribor; Viktor Lunder iz Doberne v Kozje; Janez Breznik, kaplan v Šoštanju, se radi boleznii vpokoji.

Lepa slavnost pri Devici Mariji v Brezju. V nedeljo, dne 5. maja, se vrši pri Devici Mariji v Brezju velika slavnost. Potegnili bodo v zvonik novi veliki zvon, katerega je vtila mariborska tvrška »Zvonoglas« in katerega bođe blagoslovil sam presvetli škof dr. Ivan Tomažič. Spored je sledeči: ob 7. zjutraj prvi sprejem zvona na Kralja Petra trgu v Mariboru. Ob 8. uri sprejem zvona pri Devici Mariji v Brezju. Ob pol 9. uri svečani sprejem presvetlega škofa g. dr. Ivana Tomažiča. Sledi obred blagoslovitve zvona, potem pridiga